

Sumar

Preambul7

Partea I:

Fragmentarism: proze scurte	11
1. O conștiință fără corp – poveste postmodernistă	13
2. Cel căruia îi este.....	17
3. Imbaldin.....	20
4. Crevasa, platoul de filmare și luna plină	24
5. Omul cu șobolan	30
6. Moneda.....	33
7. Bancnote	35
8. Coșmar	37
9. Ceasul.....	40
11. Camera de hotel	43
12. Povestire romanțioasă	46
13. Avatar (1).....	48
14. Avatar (2).....	51

1. O conștiință fără corp – poveste postmodernistă

Autorul: Domnule redactor, aș vrea să vă trimit o lucrare.

Redactorul: Cine te oprește?

A: Eu!

R: De ce?

A: N-am scris-o încă.

R: Atunci, scrie-o!

A: Dar poate că n-ar trebui să fie scrisă [1], cu atât mai puțin, tipărită.

R: De ce?

A: Pentru că ea oricum – virtual – există. Și orice virtualitate este o realitate. Fie că este un original sau o copie [2], „simulacru” [3].

R: ?!

A: Îmi permiteți să continui?

R: Bineînțeles, eu de ce sunt aici?

A: Sau, suprema îngăduință – din partea Dvs. și a eventualilor cititori – poate ar fi suficient să prezint numai „concluziile”?

R: Atunci scrie „concluziile”.

A: Da, dar în acest caz, amplexarea lor ar depăși orice lucrare care s-ar fi scris vreodată.

R: Nu înțeleg.

A: Să vă explic! Concluziile ar urma să fie împănate cu „cuvinte-cheie” [4].

R: Ei și?

A: Ar rezulta astfel un *hypertext*.

R: Și ce e rău în asta?

A: Ar rezulta un *hypertext* care să conțină trimiteri la o mulțime – poate infinită, dar numărabilă – de *web-uri*, eventual semantice, care la rândul lor, ar trimite la alte *web-uri* (semantice sau nu) care, la rândul lor – cele semantice – ar poseda o / (un simulacru de) ontologie „specifică” [5]...

R: Stai! Nu mai înțeleg nimic!

A: Uitați-vă la notele de subsol ale dialogului nostru!

.....

R: M-am uitat. Da, acum m-am lămurit într-o oarecare măsură... Și?

A: În acest caz și notele de subsol ar urma să fie excluse prin „trimiterile” din *hypertext*.

R: Începe să devină interesant!

A: Nu-i așa? Un *hypertext* în cadrul căruia „cuvântul-cheie” cel mai folosit să reprezinte punctul de vedere prin prisma căruia se structurează, într-o manieră *top-down*, întregul discurs al „concluziilor”.

R: Extraordinar!

A: Și, evident, o altă „lucrare-concluzii” ar putea să utilizeze același fond de „cuvinte-cheie” dar, în acest caz, „cuvântul-cheie” cel mai semnificativ – identificat prin frecvență

sau în alt mod – ar fi altul, reprezentând astfel un nou punct de vedere, complementar...

R: Fantastic!

A: Nu-i așa? Să scriu lucrarea?

R: Despre ce?

A: Despre ce am povestit mai sus.

R: Nu! Categorie nu!

A: De ce?

R: E prea interesantă. Dacă o scrii, o strici! Las-o să rămână virtuală, ea – oricum – există!

EPILOG

Și totuși, autorul a început să scrie, pe parcurs pierzându-se, el însuși în poveste, devenind o ființă virtuală. O „conștiință fără corp”.

NOTE

[1] Cf. Gilles Deleuze (Deleuze, *Diferența și Repetiție*, Babel, 1995).

[2] Cu aluzia lui Deleuze la Borges, atunci când, acesta din urmă, spune: „Textul lui Cervantes și textul lui Pierre Menard (autor fictiv, inventat de Borges, care ar fi scris și el un «Don Quijote» n.m. G.M) sunt veritabil identice, dar al doilea este infinit mai bogat...” și astfel, inversând lucrurile, textul lui Menard este considerat drept original, în timp ce textul lui Cervantes devine copie (Delleuze, *op. cit.*).

[3] A se vedea conceptul de „simulacru” la care este forțat, de coerența discursului său, să ajungă Jean Baudrillard (Baudrillard, *Simulacre și simulare*, Cluj: IDEA Design & Print, 2016).

[4] Asta n-o mai spune Delleuze, ci Derrida, deși nu explicit, fiind o consecință a deconstructivismului pe care el îl promovează (a se vedea, de exemplu, Jacques Derrida, *The Structuralist Controversy*, The Johns Hopkins University Press, 1972).

[5] De exemplu, un *web* semantic care se ocupă de geometrie, ar avea drept „ontologie” un set de definiții pentru ce se înțelege prin „linii paralele” (axioma pentru diverse tipuri de geometrii), „triunghi” (dreptunghic, isoscel, echilateral...), „dreptunghi” (incluzând și „pătratul”) etc. Mai complicate sunt *web*-urile semantice care au la bază o anumită „paradigmă” în sens kuhunian: consensul unui grup de oameni – comunitate științifică sau de altă natură – oameni angajați într-o activitate de cooperare care produce, printre alte lucruri, teorii științifice, dar nu numai (ei pot produce și alte tipuri de artefacte, mai mult sau mai puțin abstracte/ concrete, cum sunt cele produse, de exemplu, de comunitățile inginerești de diverse specialități).

2. Cel căruia îi este...

S-a trezit mahmur și confuz. S-a mișcat încet cu grijă. A coborât de unde dormise. Totul era straniu. O cameră imensă cu pereți albi cu geamuri mici aproape de tavan prin care lumina se strecura mirific consistent ca un lichid semiotic alcătuit dintr-o altă lumină ciudată precum a unei lumânări care se auto-iluminează. De unde venea această lumină preluminată? Nu a avut timp să se întrebe. Era îmbrăcat așa cum se culcase dar impecabil. La țol festiv la patru ace cu cravată și batistă la butonieră costum negru perfect și un ceas de colecție cu lanț ancorat într-un buzunar al vestei cu pantofi bine lustruiți de gală maro care contrastau plăcut cu negrul costumului și cămașa albă călcată fără nici o cută. A făcut câțiva pași șovăitori pe dalele încăperii apoi încet încet a început să se miște din ce în ce mai sigur pe picioare până spre ușa masivă din lemn. Aparent blocată clanța când a încercat s-o apese s-a deschis singură fără nici un zgomot împreună cu ușa. A simțit abia acum că în încăperea era frig și afară străjuia un soare blând de vară întârziată în toamnă îl ademenea puternic binevoitor și plin de o căldură

binefăcătoare. A pășit pe niște trepte într-o grădină feerică și-a întins brațele și corpul să se dezmorească pe deplin a pornit apoi agale un fel de zgomot-melodie de fapt îl aștepta să îl legene și a simțit-o cum îl străbate și îl încălzește odată cu razele soarelui. Grădina era imensă cochetă cu tot soiul de flori pomi și tufișuri decorative poteci bine îngrijite ca și când răsărise din pământ special pentru el sau el o crease. Plimbându-se prin ea a pășit pe poteci care se bi, tri-furcau în toate părțile îmbiindu-l. Undeva, în față, se întrevedea un luminiș în care vroia să ajungă. Era acel luminiș privit de la distanță o făgăduială misterioasă pe care era chemat s-o pătrundă. Ajungând după nenumărate ocoluri la intrare călăuzit de o lumină la început orbitoare apoi din ce în ce mai aromitor fantastică un fel de altă lumină din lumină a fost cuprins de o mare imensă încredere certitudine că așa cum numele lui era numele lui cum el era el cum bucuria era a lui întreagă când va păși mai departe avea să capete ceva mareț. Cum liniștea și armonia începuseră să-i umple mintea inima și trupul a știut că tot așa se vor întâmpla lucrurile dacă va privi tot timpul în centrul luminișului și numai spre acel centru pe care nu avea să i-l mai ia nimeni. Era extrem de aproape un pas doar un pas. Un oarecare lucra pământul acolo tot măsurând și măsurând în pauze dese. S-a oprit să-l privească. Îi plăceau mușchii lui lucrați cu grijă care se încordau și se relaxau în mișcări bine strunite elegante. O statuie vie. Lucrătorul s-a oprit privindu-l cu curiozitate. I-a dat binețe și ar fi vrut să-l întrebe, dar nu putea să deschidă gura. Lucrătorul l-a înțeles fără nici o vorbă. Vrei să ști ce fac aici? l-a întrebat fără să își vorbească și dialogul a continuat. Da, i-a răspuns. E o treabă grea migăloasă aproape

ca un lucru de artă care trebuie să iasă perfect și nu-mi iese și nu-mi va ieși. Și pentru cine faci lucrul acesta? Ei aici e mai greu de spus. De ce? Pentru că nu-i pot spune decât celui ce îi este destinată lucrarea. Dar dumneata cine ești? Eu? Eu sunt cel căruia îi este destinată lucrarea...

3. Imbaldin

Gorun Manolescu & Florin Bratu

Motto: *Reality's a bitch!* (Baudrillard)

- Vorbește lumea...
- Da, c-aș fi în realitate o târfuliță. Tu ce spui?
- Da, ești o târfă. Atât de reală! Ești chiar Realitatea!
- Când schimbăm instantaneu într-o schimbare fantastică de neimaginat...
- Ce?
- Pozițiile.
- Pare că ne jucăm. Ce joc! Sunt dependent. Am devenit dependent. Mai dependent decât de orice joc de noroc...
- Și ajungem amândoi până la cer... mereu altfel.
- Da, întotdeauna la fel și nu. Dar dacă nu ne-am mai juca?
- Ceee...?
- Începi să te sperii?
- Ei, ași! Dar poate că da...

Am ajuns amândoi acolo. Era o vreme căinoasă. Ne refugiaseam în cafeneaua-bibliotecă cu câte un șvarț în față aburind. Am luat o carte prăfuită și am început să o răsfoim împreună. Din raftul lângă care stăteam în liniștea desăvârșită se auzea ceva ca un foșnet un fel de mișcare abia perceptibilă carii torceau o crimă perfectă uitată în scândurile vechi de brad. A venit patronul ne-a rugat să ne mutăm la altă masă era masa Lui. Îl aștepta. Am dat să ne ridicăm. Atunci a apărut. Ne-a făcut semn să stăm liniștiți s-a așezat și El calm îmbrăcat într-un fel de anterior mai degrabă o cămașă imensă de lucru era înalt, foarte înalt cu barbă și mustăți cu țeasta rasă. Îl vedeam ca prin ceață. Era El cu acel imbalдин în jurul capului. Imbalдин?! Așa îi ziceam noi în copilărie colegi de clasă, printr-a patra să fi fost, se ascundea în dulăpiorul de sub fereastră unde ne țineam hainele pe care le dezbrăcam când era frig afară și rămâneam în uniformele de școală și unde îl găseam după ore când dădeam la o parte ușile glisante și ne pregăteam să ieșim îmbrăcați mai gros pe stradă. Imbalдин? Așa îi ziceam eu fără să știu de ce la ceea ce-i înconjura capul ca o coroană vapoasă pe care doar puțini o vedeau și eu eram printre ei. N-am stat mult. Ne-am băut cafelele. El o tărie dublă. Fără să scoatem nici o vorbă. I-a făcut semn patronului a achitat nota pentru toți și ne-a zis să-l urmăm. Așa am ajuns în atelierul lui de la mansardă unde îl aștepta un model o femeie dezbrăcată lascivă dar zveltă deși părea cu forme pline și ațățătoare. A început cu o anumită frenezie calmă s-o picteze parcă în joacă un joc care nu se mai termina. La sfârșit fără să-i spună nimic a privit-o lung dar absent. Parcă am auzit-o spunând sau mi s-a părut mișcându-se abia simțit pe scaunul pe care stătea cu picioarele de această dată din ce